

Byla to veselá léta, skončila nejhroznější válka v dějinách, republika byla mladá, a lidé se chtěli bavit. Brzy po válce vznikl v Praze Francouzský klub, aby pěstoval přátelské styky se členy francouzského vyslanectví a francouzské vojenské mise. Znalost francouzštiny tehdy patřila nezbytně do výbavy příslušníků střední třídy, Francie udávala tón v módě celému světu, byla velmi obdivovaná a měla mnoho příznivců.

Členové Francouzského klubu se scházeli pravidelně v salonku v Lucerně, pořádali maškarní plesy ve velkém sálu Lucerny. Občas jednotlivé dámy pořádaly večere ve spolku Domácnost v Lazarské ulici, kde také býval dětský maškarní bál pro děti členů v době před Vánoce. Časem se však účast Francouzů snižovala, jak končili misi a vraceli se do vlasti. Naopak se tam scházelo čím dál více Čechů. Nakonec byl jediným pravidelným francouzským návštěvníkem generál Pellé, jehož manželka byla Češka, neteř malířky Zdenky Braunerové.

Mezi členy patřili i moji prarodiče PhMr. Otakar Jahn, lékárník a Blažena rozená Staňková. Mnoho členů Francouzského klubu patřilo k jejich nejdůvěrnějším přátelům. Ti většinou pocházeli ze známých rodin pražské společnosti, proto bude možná pro čtenáře zajímavé zmínit jejich jména a vzájemné příbuzenské vazby. Byl to Jan Kreidl, obchodník s laboratorními přístroji a jeho žena Slávka, velmi oblíbený dětmi členů. Na dětských maškarních bálech vystupoval jako kouzelník. Jeho sestra MUDr. Amalie Kreidlová byla významná oční lékařka, provdala se za MUDr. Arnolda Jirásku, jednoho z nejznámějších chirurgů té doby. S Eduardem Leschingerem, majitelem tiskárny a jeho ženou Miladou jezdili společně do ciziny, na letním sídle ve Lštění se často scházeli i s Černickými a Neffovými, rodiči spisovatele Vladimíra Neffa.

Dvě sestry rozené Vaněčkovy byly přítelkyněmi mé babičky až do nejvyššího věku - Marie provdaná za JUDr. Luboše Zachystala a Ludmila, manželka hraběte Evžena Wratislava z Mitrovic. Ke stálým návštěvníkům patřili též architekt Otakar Novotný s manželkou Anny, autor stavby Mánes u Jiráskova mostu. Jarma Novotná, rozená Rudolfová byla vdova po chemikovi Novotném, její sestra Marie zvaná Marieta byla manželka významného vědce prof. MUDr. Lenze. K významným pražským podnikatelům patřil Aleš Krofta, majitel hotelů Alcron a Flora. Jeho manželka Zdisa byla rozená Fleischmannová, její bratr Dr. Jan Fleischman a jeho žena Mara, původem Srbka, i její sestra Milča s manželem Dr. Křížkem byli rovněž stálými návštěvníky.

Notář Čapek měl ženu Mílu ze známé rodiny Moserů. Její bratr byl významným propagátorem lyžování. S ženou Annou zvanou Nina (rozená Roosová) měl dvě dcery, obě lékařky. Starší Božena provdaná Frösslová byla akademickou mistryní Evropy v lyžování, mladší Jaroslava Moserová, provdaná za JUDr. Davida, se stala známou polistopadovou političkou. Paní Míla Čapková ve věku kolem 35 let utrpěla těžké zranění. Šla po kraji chodníku s rozevřeným pláštěm, za který ji pod sebe strhnul a přejel nákladní vůz. Lékaři bojovali o její život a předpokládali, že už nikdy nebude chodit. Uzdravila se tak, že ještě jako šedesátiletá jezdila na lyžích. Do Francouzského klubu též chodila Lála Bertlová, vynikající houslička se svým bratrem Dr. Bertlem, který byl členem vrcholných organizací mezinárodního tenisu. Lála se později stala první ženou Rafaela Kubelíka, dirigenta. Musela být o něco starší než on.

Velkou skupinu členů Francouzského klubu tvořili pracovníci Ministerstva zahraničí. K nejvýraznějším a nejoblíbenějším patřil básník Hanuš Jelínek, jeho manželka Božena byla dcerou spisovatele Aloise Jiráska. Obdivoval Francii, často tam jezdil a účastnil se různých kulturních událostí. Byl velkým ctitelem francouzských vín a krásných žen. Kolem roku 1930 onemocněl rakovinou hlasivek, byl operován a dlouho a těžce se učil mluvit. Svůj příběh ironicky zveršoval a nechal vydat útlu knížku vázanou v kůži s názvem *O ztraceném barytonu a nalezeném basu*. Moje matka si dodnes pamatuje celé dlouhé pasáže. JUDr. Karel Brejška byl jmenován velvyslancem v USA, po roce 1933 se už s manželkou Fančou a dvěma dcerami do Evropy nevrátil. Na ministerstvu pracoval i JUDr. Ivan Havelka, blízký přítel mých prarodičů, který dlouho působil na vyslanectví v Tokiu. Jeho bratr byl za protektorátu ministrem, původně pracoval na Nejvyšším soudu, odkud se znal s Dr. Emilem Háchou.

Ing. Schubert, který byl ve 30. letech konzulem v Iránu, si vzal Evu Matouškovou, jejíž bratr byl asistentem na Karlově universitě a spolu s dalšími devíti studenty byl popraven v den uzavření vysokých škol Němci. Svého šéfa Beneše zaměstnanci ministerstva zahraničí asi moc nemilovali, protože s chutí vyprávěli o jeho špatné francouzské výslovnosti. Když pronášel zdravici ke Spojeným národům, tak místo *Je salu* (zdravím) to vyznělo jako *Je sali* (špiním), k velkému posměchu jeho podřízených.

Výše zmíněný Ing. Schubert se ještě jako svobodný stal nechtěným hrdinou jedné aféry. Jak již bylo řečeno, některé velké společnosti se pořádaly v místnostech spolku Domácnost. Při jedné z nich se Ing. Schubert omluvil, protože měl službu na ministerstvu. Společnost už byla asi v povznesené náladě, když někdo přišel na nápad, že mu zatelefonují a udělají si z něj legraci. Napodobili hlasy telefonistek a našeho vyslance v Berlíně, kterého znali a ohlásili Schubertovi, že prezident Německé republiky maršál Hindenburg byl zabit při atentátu a že je v Německu převzat. Když dotelefonovali, nejdříve se smáli, pak dostali strach, že tomu uvěřil. Volali znova, ale všechny linky už byly obsazené. Schubert v noci zburcoval s touto zprávou všechny veličiny z úřadu včetně ministra zahraničí Edvarda Beneše. Chtěli to sdělit i prezidentovi Masarykovi. Ten měl ale starého sluhu, který ho odmítl vzbudit se slovy, že na to má starý pán dost času ráno. Na dotaz v Berlíně bylo zjištěno, že jde o mystifikaci. Bylo vyšetřováno, Schubert, Havelka i Dr. Jansa z toho měli disciplinární řízení. Ráno prý byl pokles cenných papírů na burze.

Francouzský klub se po třicátých letech začal pomalu rozpadat. Začala krize, která měla ohlas na poměry ve společnosti. Moji prarodiče se s mnoha těmito rodina stýkali i dále, s některými až do smrti.

Sestaveno na základě vzpomínek mé matky PhMr. Evy Jahnové-Kozlíkové (89 let).

